

Όχι μόνο από αλληλεγγύη, αλλά και από προσωπικό ενδιαφέρον. Μη μας καταλάβετε λάθος: γνωρίζουμε τη δύναμη και την καλή πρόθεση της αλληλεγγύας δράσης – κι όμως, στην αλληλεγγύη ενυπάρχει ένας διαχωρισμός στο “εμείς” και στο “αυτοί”. Αυτό πρέπει να ξεπεραστεί – ένα βίαιο παρόν όλων αυτών που έφτασαν στα όριά τους και θέλουν να πάρουν πίσω τη ζωή τους.

Ήδη τα δύο τελευταία χρόνια, με το Blockupy και με το M31 έγιναν προσπάθειες στη Φρανκφούρτη να γίνει ορατή στο δρόμο η αντίδραση απέναντι στην πολιτική της Τρόικας, της Ε.Ε. και της Γερμανίας.

Η αντίδραση του κρατικού μηχανισμού ήταν ακαριαία και απροσδόκητα κατασταλτική. Η οποιαδήποτε δράση απαγορεύτηκε τον πρώτο χρόνο, ολόκληρη η πόλη βρέθηκε σε κατάσταση ομηρίας και ερημοποιήθηκε, ώστε να πνιγεί κάθε διαμαρτυρία. Πέρυσι, μια διαδήλωση που είχε εγκριθεί από το δήμο, απαγορεύτηκε από την αστυνομία, που σε αυτήν την περίπτωση λειτούργησε ως πολιτικός φορέας και όχι ως εκτελεστική εξουσία. Η εμπειρία μας από το Αμβούργο, το Δεκέμβρη του 2013 μας έδειξε ότι ακόμα και σε κατάσταση εξαίρεσης μπορούμε να δράσουμε, όταν παραμένουμε απρόβλεπτοι και έτσι, μη ελέγξιμοι. Ένα μεγάλο πλήθος ανθρώπων που δρα αποφασιστικά, διασκορπισμένο σε όλο το αστικό τοπίο, μπορεί να οδηγήσει ακόμα και μια μεγάλη αστυνομική επιχείρηση στην αποτυχία.

Βλέπουμε την ευκαιρία, με τις διαδηλώσεις ενάντια στο άνοιγμα της Ε.Κ.Τ. 2014 να ενοποιηθούν οι ξεχωριστοί αγώνες της Ευρώπης και έτσι να αυξηθεί η δύναμη της επίθεσής τους. Στόχος πρέπει να είναι, όπως έγινε στις διαδηλώσεις ενάντια στην μεταφορά πυρηνικών αποβλήτων, να κατανοήσουμε τις διαφορετικές εκδηλώσεις του αγώνα μας ως εμπλουτισμό του.

Η διαφορά με τα προηγούμενα χρόνια είναι, ότι η διαδήλωση φέτος δε θα πραγματοποιηθεί σε μια συμβολική ημέρα, αλλά στα εγκαίνια της Ε.Κ.Τ. Θα πέσουμε πάνω στους ισχυρούς της Ευρώπης. Εκτός από αυτό, η οικονομική μητρόπολη στον ποταμό Μάιν, όχι μόνο φιλοξενεί την Ε.Κ.Τ. αλλά και διάφορα κεντρικά γραφεία πολυεθνικών τραπεζών, ασφαλιστικών εταιριών, κτηματομεσπικών επιχειρήσεων και εταιριών τηλεπικοινωνίας.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΖΕΤΑΙ

Αυτοί πιστεύουν ότι μπορούν να κάνουν το λογαριασμό χωρίς εμάς – και δεν κατανοούν καν τι εννοούμε όταν λέμε ότι δε θα πειθαρχήσουμε άλλο σε έναν κόσμο συνεχούς αυτοαξιολόγησης, ότι αποσύρουμε τους εαυτούς μας από την μετρήσιμη επιρροή τους. Η πολιτική τους, της απαξίωσης κάθε ζωντανού, της κοινωνικής φτωχοποίησης και της καταστροφής, θα γίνει στόχος εκδίκησης.

Όλες αυτές οι προσβολές στους διαδρόμους των υπηρεσιών, το τρέξιμο μέσα στη ρόδα, σαν χάμστερ, η ντροπή του ότι σύντομα δε θα είμαστε αρκετά φит, νέοι και ευέλικτοι. Και επειδή αυτοί προσπαθούν με νύχια και με δόντια να κρατήσουν τον κόσμο τους, τώρα που είναι πασηφανές ότι καταρρέει, και επειδή άλλη γλώσσα δεν καταλαβαίνουν, εμείς λέμε ότι θα λάβουν το λογαριασμό...

Οι παγκόσμιες εξεγέρσεις των τελευταίων χρόνων έδειξαν ότι η επανάσταση είναι εφικτή. Χτυπάει την πόρτα της Ευρώπης – ας την σπάσουμε.

*Ότι υπάρχει, υπάρχει –
ότι δεν υπάρχει είναι εφικτό να συμβεί.*



ΤΑ ΥΠΟ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗ ΟΙΚΟΔΟΜΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΦΡΑΝΚΦΟΥΡΤΗ

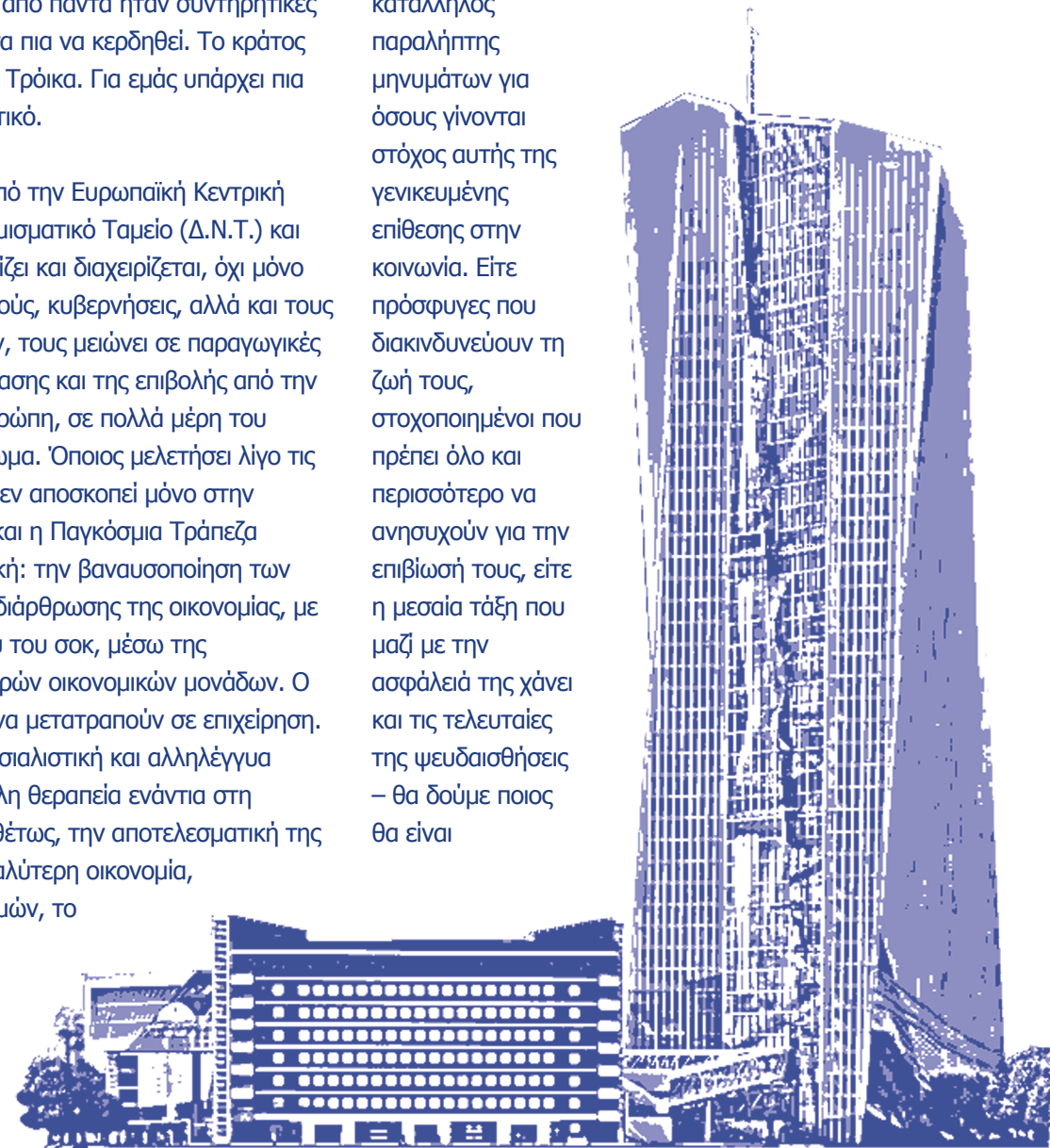
ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΗΣ *Destroika* ΣΕ ΜΙΑ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

Γενικές απεργίες χωρίς αντίκρισμα, “μέρες δράσης” χωρίς επιρροή σε κάποιο στόχο που να αξίζει να λέγεται έτσι. Παντού – στην Πορτογαλία, στην Ισπανία, στην Ιταλία, στην Ελλάδα – μοιάζει οι αγώνες να σκοντάφτουν πάνω στα εθνικά τους όρια. Το εθνικό επίπεδο, που για πολύ καιρό ήταν το πεδίο του πολιτικού αγώνα, τόσο για το κράτος όσο και για τους επαναστάτες – μετατράπηκε σε πεδίο παραίτησης. Μια παραίτηση που επιτρέπει στην εθνικιστική οργή να κερδίσει έδαφος. Για εμάς το εθνικό κάδρο έχει προ πολλού ξεπεραστεί, κι αυτό όχι μόνο επειδή τα έθνη από πάντα ήταν συντηρητικές βλακείες. Εδώ δεν υπάρχει τίποτα πια να κερδηθεί. Το κράτος σερβίρει σπιδήποτε μαγειρέψει η Τρόικα. Για εμάς υπάρχει πια μονάχα το τοπικό και το διεθνιστικό.

Η “Τρόικα” που αποτελείται από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (Ε.Κ.Τ.), το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (Δ.Ν.Τ.) και την Ευρωπαϊκή Κομισιόν, ρυθμίζει και διαχειρίζεται, όχι μόνο ολόκληρα κράτη, προϋπολογισμούς, κυβερνήσεις, αλλά και τους όρους διαβίωσης των ανθρώπων, τους μειώνει σε παραγωγικές μονάδες. Το αίσθημα της εξουσίας και της επιβολής από την αυτοαποκαλούμενη κεντρική Ευρώπη, σε πολλά μέρη του κόσμου αποτελεί καθημερινό βίωμα. Όποιος μελετήσει λίγο τις μεθόδους του Δ.Ν.Τ., ξέρει ότι δεν αποσκοπεί μόνο στην στρατηγική του Σοκ. Το Δ.Ν.Τ. και η Παγκόσμια Τράπεζα ακολουθούν μια διπλή στρατηγική: την βαναυσοποίηση των κοινωνιών μέσω μιας βίαιας αναδιάρθρωσης της οικονομίας, με ταυτόχρονη απορρόφηση αυτού του σοκ, μέσω της ενθάρρυνσης για την ίδρυση μικρών οικονομικών μονάδων. Ο στόχος: τα πάντα και οι πάντες να μετατραπούν σε επιχείρηση. Όμως και η πολυσυζητημένη σοσιαλιστική και αλληλεγγύα οικονομία δεν αποτελεί κατάλληλη θεραπεία ενάντια στη στρατηγική του σοκ, αλλά, αντιθέτως, την αποτελεσματική της συμπλήρωση. Δε θέλουμε μια καλύτερη οικονομία, θέλουμε το τέλος των υπολογισμών, το

τέλος της αξιολόγησης, το τέλος των μετρήσεων, το τέλος της λογικής των λογιστικών, τόσο στην αγάπη όσο και στην εργασία.

Στην πραγματικότητα βιώνουμε μια επιτηδευμένη καταστροφή του κοινωνικού, μια στοχοποιημένη φτωχοποίηση, μια επιταχυνόμενη συγκέντρωση πλούτου και εξουσίας και μια συνειδητή χρησιμοποίηση του ρατσιστικού κινήτρου. Η Γερμανία, ως ευρωπαϊκός ρυθμιστής όλων αυτών, είναι ο κατάλληλος παραλήπτης μηνυμάτων για όσους γίνονται στόχος αυτής της γενικευμένης επίθεσης στην κοινωνία. Είτε πρόσφυγες που διακινδυνεύουν τη ζωή τους, στοχοποιημένοι που πρέπει όλο και περισσότερο να ανησυχούν για την επιβίωσή τους, είτε η μεσαία τάξη που μαζί με την ασφάλειά της χάνει και τις τελευταίες της ψευδαισθήσεις – θα δούμε ποιος θα είναι



συνοδοιπόρος μας σε αυτήν την πορεία. Είναι καιρός να ξαναπάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας, να ξαναεφεύρουμε τη συλλογικότητα και να οργανωθούμε.

Για πολλούς ήταν ακριβώς αυτό που έγινε στις πλατείες της Τύνιδας, του Κάιρο, της Μαδρίτης, της Κωνσταντινούπολης και που συνεχίζει να υπάρχει στις συνοικίες της Θεσσαλονίκης, της Ρώμης και της Βαρκελώνης, παντού όπου μοιραζόμαστε τα χρήματα, τις τεχνικές, τη γνώση και ολόκληρη τη ζωή σε κοινό τόπο.

ΣΗΜΕΡΑ ΤΟΠΙΚΑ, ΑΥΡΙΟ ΣΤΗ ΦΡΑΝΚΦΟΥΡΤΗ

Δεν έχουμε σκοπό να επαναλάβουμε τα δομικά μας λάθη, από το κίνημα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση: δεν επιθυμούμε επαγγελματίες ακτιβιστές-τριές, τελετουργικές συγκεντρώσεις, γενικόλογα και εν μέρει απονομηματοδοτημένα συνθήματα, που πάγωσαν την αντίστασή μας. Όχι χωρίς λόγο, πολλοί από εμάς σε συγκεκριμένη στιγμή του κινήματος, προτίμησαν να αγκιστρωθούν σε τοπικούς αγώνες, να αποσύρουν τους εαυτούς τους από την γενίκευση του παγκόσμιου, για να ξαναβρούν ένα κομμάτι πραγματικότητας. Στο κίνημα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, που έπνεε τα λείψια, ο δικτυωμένος αέρας δεν περιείχε αρκετό οξυγόνο, βλέπαμε ότι δίχως δικά μας κέντρα, δίχως ριζώματα και την ανάπτυξη υλικής δύναμης σε πραγματικούς τόπους τους οποίους κατοικούμε συλλογικά με την ψυχή και την εργασία μας, κι εμείς σύντομα θα μετατρεπόμασταν σε πολιτικούς, αντιπροσώπους, διαχειριστές. Η δόμηση μιας νέας αριστεράς το μόνο που κάνει είναι να τρέφει νέες ψευδαισθήσεις.

Παρατηρούμε ότι οι “τοπικοί αγώνες”, όπως αυτήν την εποχή οι αγώνες για τους χώρους στέγασης και ζωής, κερδίζουν νόημα. Κάποιοι από αυτούς με την ακτινοβολία τους μπορούν ακόμα και να δώσουν το ρυθμό της αντιπαράθεσης σε μια ολόκληρη χώρα: Val de Susa στην Ιταλία, Notre dame της εξοχής στην Γαλλία, Χαλκιδική στην Ελλάδα, Lampedusa του Αμβούργου της Γερμανίας. Παρ' ολ' αυτά, αυτοί οι αγώνες, ακόμα και σε τόπους που είναι κερδοφόροι, δεν καταφέρνουν να ξεπεράσουν ένα συγκεκριμένο πολιτικό επίπεδο, και έτσι επιτρέπουν στις κυβερνήσεις να τους απονομηματοδοτούν ως ακραίες περιπτώσεις. Θα ήμασταν χαμένοι αν παραμέναμε στο επίπεδο της αυτοεπιβεβαίωσης. Δεν συνάδει με την

παγκόσμια επίθεση ενάντια στην κοινωνία, να τοποθετούμε απλά σε μια σειρά τους τοπικούς αγώνες και με τον όρο “κοινωνικές αντιστάσεις” να τους ενοποιούμε επίπλαστα.

Όπως αρκετοί αποχώρησαν πριν από 10 χρόνια από τη γενίκευση του παγκόσμιου, τώρα μοιάζει ότι ήρθε η στιγμή να αποχωρήσουμε από την έλξη του τοπικού, ακριβώς όταν το θεωρήσουμε εμείς αναγκαίο.

Παλεύουμε για – και με – τις εξεγερμένες συνοικίες, σπίτια, χερσονήσους και κοιλάδες στα μετόπισθεν. Αυτό διαφέρει ουσιαστικά από την κλασική δικτύωση αγώνων που 'συσχετίζονται', ως διασύνδεση πολιτικών αντιπροσώπων, με τις αποστειρωμένες διαδικασίες, που κυρίως εξυπηρετούν τον εαυτό τους – όπως και η κάθε γραφειοκρατία. Η αντιπροσώπευση δηλώνει την κάλυψη αυτού που απουσιάζει – ως την αντιπαραβάλλουμε με την πραγματική παρουσία των πολλών!



ΓΙ' ΑΥΤΟ ΠΑΜΕ ΦΡΑΝΚΦΟΥΡΤΗ

Όσο πιο αποκάλυπτα γίνεται η καταλήστευση, τώρα πια και στην Ευρώπη και η βία της υποταγής και του σωφρονισμού γενικεύονται, τόσο πιο αναγκαία γίνεται η αντιμετώπιση – η άμυνα υπέρ των δομών και των σχέσεών μας. Εκεί όπου αυτή η επίθεση στην κοινωνία σχεδιάζεται, προετοιμάζεται και υλοποιείται στην απαρχή της. Και για το λόγο αυτό πάμε Φρανκφούρτη: επειδή η άμυνά μας προϋποθέτει την επίθεση.

Είναι αναγκαίο η εμπειρία από τους τοπικούς αγώνες να μεταφερθεί σε ανώτερο οργανωτικό επίπεδο, πέρα από το εθνικό απέναντι στο οποίο παλεύουν τα κινήματα, ώστε να στριμώξουμε το κράτος από άλλη θέση: από ευρωπαϊκό επίπεδο. Να η ευκαιρία να ξαναβρεθούμε συλλογικά, στην επίθεση στα εγκαίνια της νέας έδρας της Ε.Κ.Τ., να συναντηθούμε και να ενώσουμε τις δυνάμεις μας απέναντι σε αυτόν τον κοινό εχθρό.

Η διαφορά αυτού του γεγονότος από τις κινητοποιήσεις ενάντια στην παγκοσμιοποίηση είναι ήδη ορατή: πλέον το θέμα δεν είναι η συνάντηση μερικών δεκάδων χιλιάδων ακτιβιστών-τριών, αλλά η οργάνωση, ήδη, μέσω μιας διεθνούς συζήτησης, πέρα από τη Φρανκφούρτη.

Στόχος είναι η συγκέντρωση των απόκληρων της Ευρώπης στη Φρανκφούρτη, όλων των υπαλλήλων στα όρια της νευρικής κρίσης, όλων των εξαπατημένων μικροαστών, όλων των μεροκαματιάρηδων και των απολυμένων εργατών-τριών, όλων εμάς που βλέπουμε το πραγματικό πρόσωπο του εχθρού και θέλουμε να το χτυπήσουμε. Σκοπός μας, η διάχυτη οργή που μεγαλώνει σε όλη την ήπειρο, να συγκεντρωθεί σε έναν στόχο. Μιλάμε για μια οργή, η οποία σπάει τα φράγματα και διεκδικεί την δικαίωση για όλα όσα υπομείναμε τα τελευταία χρόνια. Ενάντια σε αυτούς που από τα πολυτελή τους γραφεία ενορχηστρώνουν κεντρικά όλα αυτά, και ενάντια στην διοίκηση που παντού και καθημερινά τα υλοποιεί.

Να δούμε τις τρομαγμένες φάτσες των γραφειοκρατών και ως κίνημα να παλέψουμε ο ένας δίπλα στον άλλον, αποτελεί την καλύτερη διέξοδο από τον νέο ευρωπαϊκό εθνικισμό. Η Ευρώπη, όπως και οι τοπικοί αγώνες, δεν αποτελούν εναλλακτική στα συντρίμια των εθνικών κρατών. Το ότι μισούμε τα κράτη, δε σημαίνει ότι μας έλκει η αμφισβητούμενη αίγλη των αυτοκρατοριών. Η Ευρώπη, ως τέτοια, αποτελεί, όπως και τα εθνικά κράτη, από τη μια ψευδαισθήση και από την θέλουμε



να υιοθετήσουμε την Ευρώπη και τους θεσμούς της. Θέλουμε να την καταστρέψουμε. Μια ηθική της απάρνησης, μια δικτατορία της παραγωγής και η βία της καταπίεσης των εαυτών μας, σε συνάδει με το όραμά μας περι ευτυχίας, ούτε με το πώς φανταζόμαστε τις ζωές μας.

ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ – ΕΝΑΣ ΑΞΟΝΑΣ ΤΩΝ ΑΠΟΚΛΗΡΩΝ

Την απάντηση τη βλέπουμε στην παρουσία εκείνων που αμύνονται, εκείνων που στην Ευρώπη της Τρόικας μετατρέπονται σε περισσευόμενους και που με την προσωπική τους αντίσταση ενάντια επιταγή για άνευ όρων βελτιστοποίηση της παραγωγικότητάς τους, είναι καταδικασμένοι να χάσουν. Στην αντίσταση σε αυτήν την συγκεντρωμένη και υπέρ – οργανωμένη επίθεση, χρειάζεται να αντιπαραβάλλουμε μια καινούρια έννοια του συλλογικού αγώνα.

Τίποτα δεν είναι χειρότερο από την προσομοίωση μιας επίθεσης. Αν και μας είναι απόλυτα σαφές ότι πολλές από τις κινήσεις μας είναι συμβολικές, χαιρετίζουμε την κάθε σοβαρή επίθεση, που μετατρέπει την διαμαρτυρία από απλά ορατή σε πραγματικά αισθητή.

Όχι οι μάντζερ ή οι ταξιδιάρηδες ειδικοί των ξεχωριστών κινημάτων, αλλά οι ίδιοι οι αγώνες είναι αυτοί που ενώνονται.

